

Mặc Kệ Em Là Gì? Tôi Vẫn Yêu Em

Contents

Mặc Kệ Em Là Gì? Tôi Vẫn Yêu Em	1
1. Chương 1: Gặp Mặt Nàng Áo Trắng	1
2. Chương 2: Nhận Nuôi	2
3. Chương 3: Cầm Giác Lạ	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5: Bảo Bối	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7: Đau Đớn	8
8. Chương 8: Tình Là Đau	8
9. Chương 9: Tan Biến	9
10. Chương 10: Kết Thúc	10

Mặc Kệ Em Là Gì? Tôi Vẫn Yêu Em

Giới thiệu

Thể loại: teen, có chút huyền bí, HE Là một câu chuyện tình yêu nhiều cung bậc cảm xúc, đan xen nhiều điều bí ẩn của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-ke-em-la-gi-toi-van-yeu-em>

1. Chương 1: Gặp Mặt Nàng Áo Trắng

Một buổi sáng sớm..còn chút sương se lạnh,tia nắng yếu ớt đang dệt lụa ấm áp.

Ở nơi nào đó...có một cô gái nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu mặc một chiếc váy trắng liền phủ tới đầu gối hoa văn khá đơn giản,nhưng được mặc trên người cô thì vô cùng bắt mắt..cô có mái tóc phủ vai..xõa tự nhiên..cô đang ngồi trên bìa mộ sếp sao giấy trong không khí lạnh lẽo ở nghĩa địa....chính xác hơn cô không phải con người...cô khác với những linh hồn khác..cô là một linh hồn được thừa nhận,được lưu giữ lại ở nhân gian,có thể đi lại như con người nhưng không ai nhìn thấy cô cả..nhưng cô có thể nhìn thấy ở địa phủ..cảm nhận được sống chết của con người..

Hắn là tiến sĩ, du học pháp và làm taj pháp...lba mẹ hắn cũng ở pháp...nên hắn rất hiếm khi về nước..và một sự thật đáng nói hắn không tin vào chuyện ma quỷ....

17-5...hắn đáp mái bay riêng xuống sân bay Việt Nam...hắn trở về để đi viếng mộ người bà hắn thương nhất,hôn nay là dỗ bà...

Buổi sáng hắn đi sớm và đập vào mắt hắn là một cô bé mặc váy trắng trong cũng khá đáng yêu ngồi trên mộ bà hắn,còn nhắm nhắm hất nữa chứ..đây là nghĩa địa mà trong cô như đang đi bách thú hay dã ngoại vậy làm hắn tức cười...“nè cô bé!...đi xuống không được ngồi như vậy...!..”

Cô nhìn anh đôi mắt to tròn bất ngờ.. anh làm hành động ngoắt cô xuống..cô bước xuống nhìn anh chằm chú...“đẹp trai không?”anh hỏi cô

“Ừđẹp..” cô máy móc gặt đầu đôi mắt vẫn gắt gao nhìn anh tò mò..

“Anh đẹp trai đang nói chuyện với em hả?...anh nhìn thấy em hả...?” cô hưng phấn nhảy cẫ lên hỏi anh...

“em đang đứng trước mặt anh...không không nhìn thấy vậy mắt anh có vấn đề rồi..”..anh cười khóe mắt anh chợt co rút..anh nhìn thấy trên bìa mộ không xa có hình cô...anh nhìn lại cô,.

“Em là tên gì?..”

“Em không nhớ...???” Cô ảo não trả lời..

“Nhà em ở đâu?”

“Nhà em ở đây nè!..trước giờ đều ở đây..”.

Chuyện gì đây..chả lẽ cô nhưng không trên đời này làm gì có ma cơ chứ!..dù có là ma cô cũng không đáng sợ..

“Nè..em không phải là người ấy!...con người chẳng phải rất sợ em sao?anh có sợ không?..”

Cô đưa đôi mắt long lanh mong đợi nhìn anh,..

“RẤT SỢ..!”

“Ừ..rất sợ sao không chạy mà cười?”cô nhìn anh tò mò..anh à con người duy nhất nhìn thấy cô....còn không sợ cô nữa,lại đẹp trai nữa..cô rất vui cười híp mắt....

Còn chương sau nha các nàng.. Nguyễn Giang Bích Tuyền Nguyễn Hạnh Thiên Kỳ Hoàng Bảo Ngọc

2. Chương 2: Nhận Nuôi

Trước giờ cô luôn cô đơn không ai nhìn thấy cô,cô chỉ lủi thủi xem con người đi qua đi lại,có người viễn mộ thì khóc,cô không biết tại sao con người lại chảy nước ra từ mắt?...không phải mắt để nhìn sao?...chảy nước làm mắt đỏ lên vậy có đau không?...trước giờ cô không biết!!..

Nhưng giờ có người nhìn thấy cô có thể nghe cô nói chuyện á...lại vô cùng đẹp trai nữa...!khiến cô vui ghê..cô nhìn hấn thấp nhan cứng hoa cũng giống nhưng con người khác,hấn im lặng hình như hấn rất thương người trong hình....cô tò mò nhìn hấn..gương mặt cô nhỏ nhắn với đôi mắt to tròn vô cùng đáng yêu,lại hay tò mò.

Hấn nhìn thấy cô nghiêng đầu nhìn hấn chằm chú thì lại tức cười..hấn cười với cô,cô híp mắt cười với hấn...hấn đi đâu cô theo đó!!..

“Bé con theo anh làm gì?...”

“Ở đó chán lắm chẳng ai nhìn thấy em, có một mik...trời mưa ước cả người luôn lạnh lắm...anh cho em theo với...nuôi em ko tốn cơm giống nuôi heo hay nuôi mèo đâu,em sẽ ngoan..hứa luôn..”..cô đưa tay làm hành động thề...

” nuôi em có ích lợi gì?”anh cúi đầu nhìn cô..cô thấp hơn anh một cái đầu..anh có thể nhìn thấy đỉnh đầu cô..tóc khẽ lay lay theo cơn gió nhẹ..tim anh như lỡ một nhịp,biết cô chỉ là một linh hồn thứ mà anh từng cho là không tồn tại,nhưng bây giờ anh lại có cảm giác với cô bé này, cô rất đáng yêu...hay ông trời đã sắp đặt cho anh gặp cô..

Cô phụng phịu liếc nhìn anh rồi nhìn chỗ khác ánh mắt không biết đặt đâu,rồi lại nhìn anh “đúng...em có thể dãi buồn cho anh...em có thể hát nè!..chuyện với anh bất cứ lúc nào luôn..đi đi mà..cô gịch gịch cả vạt

anh...lúc này cô mới phát hiện cô có thể chạm được anh á!..cô nhẩy cần lên ôm lấy anh..”hihihi em còn chạm được anh nữa cơ..!..ý ông trời bảo anh nuôi em ý..?”

Đột nhiên bị cô ôm anh rất bất ngờ nhưng trước giờ hẳn rất ghét người khác tiếp xúc quá gần với hẳn,nhưng với cô anh không bài xích..anh lại muôn đáp lại cái ôm của cô..một tay ôm cô,một tay xoa tóc cô gúi tung lên...“..đã vậy thì nhận nuôi em đấy!..ngoan không được nghịch ngợm..”..

“Em bít rồi..”

“Nhưng anh phải kêu em là gì đây?..”

“Con người họ nói em là ma...”cô làm hành động le lưỡi dọa anh..lưỡi cô rất dài..nhưng không dọa được anh..còn bị anh búng một cái vào lưỡi,..làm cô chỉ biết ôm miệng “á đau mà..!..”

“Ai biểu em nghịch lần sao là anh cắt lưỡi...!”

Cô phụng má với anh.....tính cô chính là nghịch rồi..bắt cô ngoan hơi khó rồi,cô không bít ở bệnh ngoài như thế nào?..cô muôn tham quan..cái gì với cô cũng lạ..cô nghịch đủ trò chắc anh phải khổ dài dài....

Càng nhieu chương càng sủng với sắc nha các nàng..ủng hộ mị nha..kp kp kp nha..

..

3. Chương 3: Cảm Giác Lạ

...hắn lấy xe đưa nó đến nhà riêng của hẳn ở trung tâm thành phố..buôn bán thương mại sầm uất cũng là khu đô thị đắc địa nhất..

“Ui đẹp quá á!..nhà của con người to quá...mưa sẽ không bị ướt...nhieu mặt trời nữa sáng quá luôn á..!”...nó nhìn ngó đủ chỗ..

“Đó không phải mặt trời...gọi là bóng đèn...”hắn nhìn nó cười nói..nó chạy hết chỗ này chỗ kia..xem đủ thứ,hắn phải chạy theo nắm tay gịch cô,lôi cô đi..

Vào thang máy...

“Á sao con người phải chui vô cái hộp đó...”cô một hai nắm tay anh gịch lại..không cho anh đi vào..anh nói thế nào cũng không vào...đành bế nó vậy..

Hắn bế bổng nó lên đem vô thang máy..

“Em không vô cái đó đâu...”

“Không vô vậy anh,đưa em về chỗ cũ..không cho em theo nữa..!..”

Mặt nó xị xuống tóc xụ xuống hai mặt nhìn có chút quỷ dị...anh khom người nhìn vô mắt nó.

..“anh muôn bỏ em..đuổi em đi...”..

Thấy nó dị hẳn thấy sót sa trong lòng sao ý!..

“thôi được rồi..không bỏ em lại được không?...ai đại em xụ mặt như vậy?..”

“Là cái chịch hôm trước được chôn ở kế chỗ em..chỉ xụ mặt như vậy..”

“Vậy là em bắt trước...như vậy xấu lắm..!..”

Cô tò mò..“kgoong phải người ta nói xâu như ma à?...em tưởng em xâu lắm chứ..?”

Hắn phát cười với câu hỏi ngây thơ của nó..!..

“Không tiểu bảo bối của anh không xấu!”.anh khom đầu cụng vào chán nó nó cười khanh khách...có ai bít hần đã vô tình thích một hồn ma không?...hần cũng kgoong thể tin..nhưng sự thật chính là như vậy!..hần thích gần gũi cô..nhìn thấy cô hần thư thái vui vẻ

Hần bế nó lên nhà với biết bao ánh nhìn của mọi người..nhìn hần thật khác thường..bởi không ai có thể nhìn thấy nó,họ không thấy cô bé váy trắng với gương mặt đáng yêu trong tay hần,mặc kệ tất cả hần thấy là được..

”Anh ơi cái cửa tự mở tự đóng kia!.. nó gờ tay hần bước xuống không ngừng đung đung cửa..

“Anh hình như cửa không nghe lời em,nó chỉ nghe lời con người... cửa không thích em.”

Nó nhe răng hù dọa cái cửa tự động...rất buồn cười..

“Cửa không sợ ma đâu?...em hù dọa cũng vô ích...”..anh vừa nói vừa kéo cô đi vô nhà...

“Cửa không sợ vậy không vui...”..nó chạy vào nhà nhảy lên ghế sofa..nhúng nhẩy “hihihi...đẹp quá..thích thật..”hần bật đèn làm nó giật mik..“oa...trong nhà cũng có mặt trời..nữa kia..!” Cảm giác hần bây giờ là thấy cô giống sao hỏa rơi xuống chứ không phải hồn ma..người ta thì tìm cách đuổi ma,hần thì đem ma về nhà!..hần ngồi xuống ghế nghĩ ngơi một ngày nay bị cô lôi đi đủ chỗ,chạy theo cô đừ người luôn...hần kéo lỏng cà vạt ra xoắn tay áo vài cái lúc áo bị gỡ..nửa kính nửa hở,ngồi tự do trên ghế nệm mại màu trắng làm người ta nhìn lại càng muốn nhìn..càng nhìn lại muốn phun cả máu mũi...cô không nghịch nữa ngồi nhìn anh chăm chăm..hần nhắm hờ mắt dựa người vào ghế nghĩ ngơi,thấy cô im re không nghịch phá,tò mò mở mắt ra,thì thấy đôi mắt to tròn đang nhìn mình,không khỏi bật cười “tiểu bảo bối lại đây với anh!” Nó bước lại gần hần,hần ôm lấy hông nó để cho nó ngồi trong lòng,hôn một bên tai nó..có ai nói cho hần biết tại tại sao hần vừa gặp cô,mà cô lại không phải con người..lại làm hần có cảm giác thân thuộc,yêu thích đến như vậy,từ trước tới giờ hần chưa từng tiếp xúc gần với ai đến như vậy cũng chưa từng có cảm giác như vậy?...hần mặt kệ..chỉ cần biết hần vô cùng thích cảm giác này..

Nó quay mặt nhìn hần..“sao anh tốt quá vậy không giống đám con người kia...nghe nói ma là chạy mất tiêu....sao anh lại hôn em..?...”..

Hần véo hai má cô không ngừng lắc...“á đau em mà...ukmmm.....”

“Em biết đau à...”anh ghì mặt gần cô chà xát mặt cô..

“Đau em mà!!...”.....

4. Chương 4

”Con người có cái này vui thật nha

..!.thấy được người khác khỏi phải đi kiếm,mà thấy được họ làm gì luôn..”cô vô cùng phấn khích chạy lại sờ nói không ngừng,mắt sáng quắc nhìn anh lại nhìn tivi..

Anh nhìn cô chăm chú..anh muốn biết cuộc sông trước đây khi chưa có anh như thế nào?...sống cạnh đây lại những thứ đơn giản cũng không biết...tại sao cô chết..anh muốn biết tất cả về cô.....cô thật nhỏ bé,đơn thuần đến mức làm hần đau.....nghĩ lại cô một mình chãi qua cô đơn..mưa ghét một mình thì tim hần rất đau..

“Bảo bối lại đây ngồi xem tivi nè..!...”..hần chuyển kênh hoạt hình mèo chuột cho cô coi...cô thấy anh bấm đồ mót thì chăm chú nhìn để ý..

Hần ôm nó vào lòng..”ngoan ngồi xem tivi anh đi tắm cái..không nghịch phá lung tung bit chưa?...hần nhéo mũi nó,nó đưa tay gỡ ra.

“Anh bắt nạt em hoài....”nó xoa mũi khán nghị

Hắn bước đi để lại nó ánh mắt cứng chịu vô đối..nó ngồi xem tivi cầm đồ mót bắt chước hắn chuyển kênh lia chia vô cùng thích thú..

Hắn tắm xong bước ra khỏi nhà tắm,với mái tóc ướt sũng rũ xuống trắng..hắn mặc chiếc áo ngủ màu trắng dài tới đầu gối..tôn lên nước da trắng nhưng lại mịn mà của hắn,áo không gài nút chỉ cột sợi dây hững hờ ở giữa để hai bên áo ôm vào người...cảm giác phóng khoáng tùy ý..vô cùng quyến rũ.phải biết rằng lượng fan của hắn cũng không kém ca sĩ là mấy,hắn là tiến sĩ nhỏ tuổi nhất,tìm năng được đánh giá rất cao....nhiều cô gái ao ước bởi hắn đẹp trai lại giỏi,đặc biệt không có bất kì mối quan hệ nào với nữ giới,có số người còn cho rằng hắn không thích con gái...hắn nhìn mình trong gương mỉm cười,trước đây hắn còn nghĩ hắn không thích con gái,tại hắn chẳng có cảm giác gì?...giờ thì khác..hắn không thích con gái,cũng không thích con trai,mà thích hồn ma..nực cười thật chứ!..hắn bước ra khỏi phòng thì đập vào mắt hắn là thấy cô đang xem ti vi,nhưng không phải hoạt hình mèo chuột hắn bắt cho cô,trên ti vi hai người đang lỏa lồ không ngừng dây dưa ghê gở..cô thì xem không chớp mắt..cảnh này làm hắn bất ngờ..hắn bước lại lấy đồ mót chuyển kênh khác...

“Á sao anh làm mất cái đó rồi”..cô ngược nhìn anh hỏi..anh ngồi cạnh cô “em biết cái đó là gì không?..”

Cô gặt đầu...

“Là gì?..”

“Á...cái anh đó nói yêu cô gai đó..chắc phim tình yêu mấy nữ học sinh kia nói...nhưng em coi hoài..nhìn kĩ lắm lại không giống..kì ghê..”..cô tò mò nhìn anh..

Anh bật cười nhìn cô..cô chẳng hiểu nhưng cũng cười với anh cô rất đang yêu..một hồn ma đáng yêu...ông trời cho anh có thể nhìn thấy cô chạm vào cô,chính là muốn tặng cô cho anh..anh sẽ giữ cô thật chặt..tiểu bảo bối...

Cô chạy khắp nhà..cô mở tủ lạnh hơi lạnh phả vào người cô giật mình..chạy vô phòng anh..anh đang ngồi trên giường xem tài liệu thì bất ngờ cô nhảy vô lòng anh.“anh oi..sao trong nhà anh có cái nghĩa địa nhỏ á!..” anh tò mò chẳng biết cô nói gì?

“Nghĩa địa nhỏ?..”

“Nó lạnh lắm bị nhốt trong cái tủ,vừa mở cửa nó phả vô mặt luôn..”

Nó lại làm anh bất ngờ lại mắc cười từ nó xuất hiện hắn không còn cái bản mặt lạnh lùng nữa..vui vẻ hơn rất nhiều..hắn ôm cô giải thích

“Đó không phải nghĩa địa nhỏ...là tủ lạnh làm lạnh đồ ăn á!..”anh nghiêng đầu nhìn cô,gương mặt nó với hắn bất chợt rất gần...hắn nhìn vào đôi mắt to tròn của nó thật sự rất gần..môi hắn chạm vào má nó...hắn nhẹ nhàng hôn,hôn vào môi..hôn khắp gương mặt nó..nó thì chỉ ngồi im cho hắn hôn, nhắm mắt hưởng thụ..tay hắn bắt đầu không an phận lườn vào váy, hắn nghiêng người nằm đè lên nó..

Nó mở mắt nhìn hắn..đôi mắt của hắn chuyển màu nâu đỏ nhàn nhạt như muốn hút người đối diện vào đó,như thôi miên nhấn chìm lấy nó,

Hắn chậm di chuyển từ đôi môi đến chiếc cổ trắng mịn..cảm thấy cổ họng khô khát..cực vật phía dưới bắt đầu bành chướng ham muốn cơ thể cô,nhưng hình ảnh trên ti vi hiện lên,hắn muốn bảo bối ,rất muốn nhưng hắn sợ tiểu bảo bối của hắn không thích ứng mà đau và hoảng sợ....nhưng dục vọng to lớn đã đánh úp đi lý trí hắn..hắn yêu bảo bối vô cùng muốn bảo bối .hắn hôn lên môi nó hôn nhẹ nhàng camgfi ngày càng thêm khác..cơ thể của cô bắt đầu nóng lên..hắn hôn xuống chiếc cổ trắng thơm ngon của cô..không ngừng hôn ,ngậm lấy xuống quay xanh di chuyển xuống nơi căng tròn..hai tay không rằng rồi không ngừng lườn vào trong chiếc lá chắn bảo vệ mỏng manh của nó chạm vào không ngừng soa nắn mới mằm cảm của nó..cảm giác tê dại truyền lên đánh úm nó nó chỉ biết ghên ưỡng người về phía trước đòi hỏi nhiều hơn..không ngừng ghên ghĩ..

Chỉ chốc lát nó và hắn đều không mảnh vải che thân,nụ hoa cô cắn nõ thủy dục không ngừng tuông trào..hắn tiếng vào...“á đau quá..em đau..đừng đâm em..”cô đang miêng mang cảm giác đau đón làm cô bưng tỉnh..”

Cô vô cùng chật hẹp lại kích làm cự vật to cứng hấn đau đớn..hấn thấy cô la đau hấn sốt xa tự trách..tại ham muốn của hấn lại làm cô đau..“tiểu bảo bối ngoan anh xin lỗi..ngaoon thả lỏng ra..anh se lấy ra không đau nữa.”anh thì thầm vào tay cô..cô nghe lời anh thả lỏng cũng dần hết đau cảm giác có anh bên trong vô cùng khó chịu..cô vận vẹo thân dưới khoải cảm trào đến làm anh muốn cử động.., nhưng lại sợ cô đau...“còn đau không? ”Anh điệu dàng hỏi

“Em thấy khó chịu qua..nhưng không còn đau..”cô vẫn không ngừng cử động làm anh không thể kiềm chế..anh nhẹ nhàng cử động cự vật cương cứng của mình trong cô...

nhưng chưa đủ..thấy cô không phản kháng mà dưới thân hấn thở dốc thì càng ngày càng nhanh hơn..

hai chân kẹp chặt hông hấn ôm chặt hấn thở dốc..theo nhịp điệu nguyên thủy

Từ giờ cô chính là hồn ma của anh thuộc về anh..anh suông điên cuồng muốn cô...

5. Chương 5: Bảo Bối

Nó là hồn ma..là hồn ma của hấn..ông trời cho hấn có thể nhìn có thể chạm nó thì hấn phải biết trọng dụng chứ!..nó là của hấn,mãi mãi cũng là của hấn..hấn vùi mặt vào hõm cổ nó hít thật sâu,ôm nó thật chặt,..cơ thể nó không nóng như con người chỉ hơi hơi ấm nhẹ thôi nhưng cho hấn cảm giác thư thái dễ chịu..

Tuy nó là ma nhưng rất đặc biệt nó có thể thở nhẹ,nó như một cá thể sống nhưng lại chẳng ai nhìn thấy chỉ duy nhất hấn nhìn thấy!....nó ỉu xiêu dưới thân hấn mặc hấn hôn..cự vật nam tính của hấn đã thỏa mãn nhưng không muốn rời vẫn cắm trên nụ hoa nhỏ bé ,để cô bao bọc hấn,nơi giao nhau luôn ấm nóng mỗi lần hấn động là nơi đó của nó không ngừng trào trào mật dịch,tay hấn vẫn không yên luôn xoa nắn hai trái đào cắn mìn của nó,..nó chỉ bít khe thở hơi thở mang đậm tình dục..

“Em khó chịu quá...!”bó nhấn nghiêng mắt nhăn nhó..hấn hôn lên trán rồi không thoát ra khỏi cơ thể nó mặc dù rất luyến tiếc,hấn không muốn tiểu bảo bối khó chịu...

“Anh xin lỗi..anh sẽ không như vậy nữa!..không làm em khó chịu nữa được không?”hấn nằm ôm nó thật chặt trong ngực vuốt ve tóc nó..

Nó ngược nhìn hấn cười híp mắt chồm người hôn lên môi hấn,làm hấn bất ngờ hạnh phúc như điên lên!..hấn yêu nó mất rồi giống như yêu từ rất lâu,rất lâu vậy..!

Nó là linh hồn nên không ngủ..còn hấn vừa được thỏa mãn cơn buồn ngủ ập đến...hấn vùi mặt vào tóc nó ngủ,nó còn có thể cảm nhận được hơi thở của hấn không ngừng phả vào cổ..nó cọ quây định đi ra,nhưng...không thể! hấn ôm nó rất cứng..nó cố gỡ tay ra là hấn càng ôm chặt..hấn mở mắt mơ mơ màng màng nhìn nó..”ngaoon ngaoon để anh ôm em ngủ..không được đi biệt chưa!..tay hấn kéo đầu nó vào sát vào tấm ngực trần sẵn chắc của hấn,..còn một tay kéo tay nó qua hông hấn để cô ôm hấn rồi ôm thật chặt hông nó!..nó của hấn phải ở cạnh hấn,bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn nó.. (mông cầm..bó tay anh ấy luôn có ai cướp chị ma nữ của anh đâu mà?...hhaizz..)

Gương mặt nó sát ngực hấn có thể nghe được trái tim hấn đập..hấn rất ấm áp,được hấn ôm nó rất thích..nó không phải ở nghĩa địa tối một mình..lang thang kiếm đồ ăn..lớp sương mù lạnh lẽo làm nó ghét run chẳng ai thấy nó,nó rất cô đơn chỉ lủi có một mình..

Nó ôm anh hôn hấn dựa sát vào người hấn..hấn cho nó cảm giác an toàn chưa từng có,nó muốn ở cạnh anh mãi mãi...mãi mãi..(mộng cầm..haizz..ta không chắc đâu hồn ma tí ti)

Buổi sáng hấn mở mắt cảm giác của hấn bây giờ chỉ có thể diễn tả bằng hai chữ hạnh phúc..chỉ đơn giản hai chữ nhưng làm người ta vui sướng..đôi mắt nó tròn đen láy nhìn hấn..hấn tươi cười chỉ vào môi..nó chồm người hôn lên môi nó,hấn xiết nó thật chắc vô nguof hấn ..hấn chết mất thôi nó làm hấn yêu chết mất thôi..

****sáng...

Hắn xuống bếp nấu..nó nhìn hắn làm tò mò lắm

“Làm như vậy là không bị đói hả anh?”

..hắn nhìn nó cười “ukm làm đồ ăn,ăn sẽ không đói ”

“Vậy mà trước giờ em không biết..em đói là đi kiếm đồ ăn người ta cúng nhâm khi không ai cúng gì hết á...”nó xì mặt chăm chú nhìn hắn làm..

Nghe nó nói vậy tim hắn nhói lên đau đớn tại sao hắn không gặp cô sớm hơn?...hắn khựng lại nhìn nó..“từ đây về sao em muốn ăn gì anhbaor đều làm cho em,được không?...”

“Anh là nhất..!”nó cười thật tươi nhảy vô lòng hắn..hắn yêu cô..

(Tình yêu không có lỗi đâu nhưng hai thời giới khác nhau..yêu một chữ yêu có cho họ mãi mãi bên nhau...!)

6. Chương 6

Trong phòng làm việc ..nó đang ngồi trong lòng hắn chơi game rất chăm chú hắn vừa đại nó chơi game của con người ý...thật thích luôn!..còn hắn thì chăm chú tay cầm bản kế hoạch xem..còn tay ôm chắc cố định nó ngồi yên..lâu lâu lại hôn nó một cái..tay không yên lần mò lên hai bông đào to tròn của nó xoa nắn

“Áanh đừng mà..em đang chơi.”nó né tránh tay hắn nhém té..hắn bắt ngờ nhanh tay chụp lại nó,tim hắn đập thình thịch muốn giăng ra ngoài..ôm nó chắc hơn..“sao em lại lắc lư vậy té đổ biết không?...”..hắn nắm nó,nó làm hắn sợ nên tức giận nhìn nó nghiêm khắc..

Nó thấy hắn tức giận la nó..nó uất ức lắm,tại hắn nó mới lắc lư mà..?...mặt nó xì xuống cắn môi,tự dưng mắt nó mở lại rồi chảy hai hàng nước rất mặn,nó bắt đầu giống con người càng ngày càng giống con người nó biết khóc..không ngừng rơi, hắn không thương nó nữa,mắn nó!!

Tóc nó xụ xuống hai bên che đi gương mặt,làm hắn khó chịu đang tức giận,muốn đại nó ngoan hơn.... hắn không muốn nó giống hồn ma,nó là người của hắn không phải hồn ma lang thang..

“Anh đã bảo không được xì mặt..không nghe lời anh nữa phải không?..”

“.....” nó vẫn xì mặt im lặng..hắn không biết nó khóc

“Ngước lên nhìn anh ..nghe không?...”..nó đứng lên khỏi người hắn,hắn nắm nó lại kéo về phía hắn làm nó té trong lòng hắn...

“Huhuhu...hư..hix hic...” nó khóc thành tiếng vô cùng đáng thương,mắt mũi đều đỏ lên hết..làm tim hắn nhói đau..“anh...anh xin lỗi nín đi được không..anh xin lỗi mà nín đi....”..hắn ôm nó không ngừng xoa đầu vuốt lưng nó xin lỗi nhưng nó không chịu nín..khóc càng ngày càng lớn..tại hắn quá lo nên tức giận...sao hắn lại không kìm chế được hắn cũng không biết nữa nhưng nghĩ đến nó sẽ té sẽ bị tổn thương là hắn rất sợ..

“Anh không thương em nữa..,không cần em nữa thì em đi..em không bám theo anh làm phiền anh nữa..em đi..”..nó vừa nói vừa khóc đứng dậy đi...hắn nắm ôm xiết chặt nó trong lòng

“Không có...anh rất thương tiểu bảo bối của anh...anh lo nên hơi nóng..đừng giận anh,đừng bỏ anh mà...!”..anh hôn khắp mặt nó hôn lên đôi mắt đầm nước mắt của nó..,như vậy nó mới chịu nín...“anh không la em nữa?...không ghét bỏ em...?” cô nhìn anh chiếc mũi đỏ hồng

“Anh hứa..anh không dám la nữa anh sợ rồi...nhớ dù chuyện gì xảy ra bảo bối cũng không được bỏ rơi anh..biết không?”

“Đạ...em hứa ” cô nép vào ngực anh như ước hẹn... (ta thật ko muôn SE nhưng không biết sao nó càng ngày càng SE)

7. Chương 7: Đau Đớn

Nó là hồn ma,nó yêu hắn rất nhiều!..nó từng nghe con người nói âm dương cách biệt không thể cạnh nhau,nó rất sợ...hắn là con người phải ở cạnh con người nó biết nhưng nó cố chấp...nó chỉ muốn bên hắn...

Hôm đó,nó ngồi chơi xếp hình con thỏ hắn mua cho nó...nó ghép sắp xong con thỏ định đem khoe hắn,..có tiếng chuông cửa vang lên..nó bước ra xem thì thấy một cô bé vô cùng xinh vui vẻ nhào vào lòng hắn,nhưng hắn không đẩy ra mà còn ôm cô gái đó,cô gái đó là con người,lại còn xinh....nó cầm bộ hình ghép đứng im lặng nhìn..hắn ôm cô gái đó giống ôm nó,hắn cũng yêu cô gái đó sao?...mắt nó cay xè..từng giọt rớt xuống..hắn nói chỉ thương mình nó mà,sao hắn lại thương cô ta,...hắn lừa nó,nó ghét hắn...nó ghét cô ta,con người ai cũng xấu như nhau,nó ghét con người...

“Hehe ...emnhớ anh lắm!..anh nhớ em không?” cô gái nũng nịu ôm hắn hỏi..

Hắn không bài xích cái ôm đó cũng ôm cô ta vuốt tóc đầy yêu thương..

“Rất nhớ!..mèo con được chưa?vào nhà đi.”...hắn nắm tay cô ta vào nhà...giọng điệu giống như nói với nó,..

Tim nó đau lắm!..hắn không yêu nó sao lại tốt với nó.,thà đừng tốt với nó,tại sao thương nó rồi lại thương người khác,hắn không yêu nó nữa rồi...nó nhìn thấy cô ta ngồi trong lòng hắn..chỗ đó của nó mà!....nó chạy lại xô cô ta xuống sàn nhà..!..

“Mèo con em có sao không?..”hắn nhìn nó tức giận!..

“Em làm gì vậy hả?..em quá đáng rồi đó!..em biết té sẽ đau lắm không?..em càng ngày càng hư rồi,hư như vậy anh không thương nữa biết chưa?..”..hắn đỡ cô ta mấn nó..nó không nhìn hắn,đôi mắt nó xụ xuống chuyển sang màu đỏ,tóc che đi gương mặt nó,tóc nó bắt đầu chuyển sang màu trắng bạc lan nhanh chóng hết cả tóc...nó ngược nhìn hắn nước mắt không ngừng chảy....“anh có thương em đâu mà bảo không thương em nữa?...anh thương cô ta thôi,anh lừa em.,...anh là người xấu,em ghét anh...ghét anh,ghét anh..” nó hét lên với hắn,nó đi thật nhanh ra cửa,hắn chạy theo nhưng không kịp nữa,hắn chạy khắp nơi tìm nó,nhưng không thấy nó,hắn phóng xe thật nhanh ra nghĩa địa nơi nó ở lúc trước...tìm mãi cũng không thấy nó,nó ghét hắn rồi,nó bỏ hắn rồi,hắn phải làm sao đây,đó là em gái hắn mới từ út du học mới về mà!...đâu phải hắn gạt nó đâu,hắn yêu nó mà,giờ hắn phải làm sao?...hắn không tìm thấy nó nữa rồi..hắn không thể mất nó,trời buồn màng đêm xuống lạnh lẽo,,mỗi tối hắn đều ôm nó bắt nó tập ngủ như con người,nhớ hắn nhớ,chưa quá nửa ngày mà hắn nhớ nó sắp phát điên rồi,giờ nó đang ở đâu...hắn dựa sát ngòai mộ có hình nó khóc...hắn không yêu đâu nhưng nó rất quan trọng với hắn...nó hiểu lắm nó ghét hắn,bỏ mặc hắn rồi!...nó đã hứa dù chuyện gì cũng không bỏ hắn mà,giờ sao lại rời bỏ hắn chứ?...hắn không thể mất nó...

Ngược..huhu ta vừa khóc vừa viết ấy...huhu

8. Chương 8: Tình Là Đau

Nó là một hồn ma,lang thang khắp nơi.

Nó khóc rất nhiều...biết đau mà!..hắn tất cả đều gạt nó,hắn không yêu nó!..hôn nó là giả,,ôm nó là giả,nói yêu nó là giả,...ngồi dưới góc cây to co người lạnh lẽo,nó đói..giờ này trước đây là hắn sẽ nấu mì xào bích tất cho nó..sẽ ôm nó xem tivi,nhưng giờ chắc hắn đang ôm cô ta,đang ở bên cô ta rồi đâu còn nhớ tới nó,

khóc rất nhiều,trời lại đổ mưa nó lạnh lẽo một mình,tại sao ông trời cho nó tồn tại,tồn tại con người không phải con người hồn ma lại không giống ma,tại sao cho nó gặp hắn sao cho nó hạnh phúc,cho nó chìm trong hạnh phúc rồi lại lấy đi....mưa vẫn không ngừng xối,nó nhỏ bé co ro trong góc lạnh lẽo,nó muônd nằm trong

lòng hần,ní muôn được hần yêu thương,nhưng hần có người mới rồi,nó không làm phiền hần,nó không gặp hần nữa,mãi mãi không gặp..

Còn hần bị nó hiểu lầm bỏ đi,nó đâu biết hần kìm nó khắp nơi,sợ nó lạc,...hần đau lòng,sợ nó bỏ hần đi luôn không ngừng tìm kiếm..hần ra chỗ hần và nó gặp nhau ngồi đợi nó..đợi cho đến trời sập tối...đến khuya hần không dám về...hần sợ nó ở một mình đói còn mua sẵn đồ ăn nó thích ngồi đợi..đợi cho đến khuya,trời rớt hạt..hần không về lại càng lo lắng hần sợ nó sẽ lạnh...sợ nó cô đơn nhưng không biết nó ở đâu? hần chỉ biết ngốc nghếch đợi...hần yêu nó!..nó không phải con người..mặc cho nó nghịch phá,bướng bỉnh hần vẫn yêu nó...hần chưa bao giờ gạt nó,nó vô cùng quan trọng với hần...từ lúc nó xuất hiện hần chưa bao giờ để nó rời hần nữa bước...làm gì cung mang nó theo,nhưng giờ nó đi,bỏ hần rồi...nó nhẩn tâm quá,hần yêu nó vậy?..chả lẽ nó không hiểu?...hần nhớ nó nhiều lắm,gì nó có bị ước có bị lạnh không?...có ai nó ăn không?...hần ôm đồ ăn trong lòng mặt dù cũng chưa ăn gì nhưng hần không đói một lòng chờ nó...!..cả đêm như thế hần dầm mưa rồi bị sốt nặng,hần rất khó chịu ,nhưng hần không muôn về hần sợ nó về hần sẽ không gặp nó...

“Tối qua mưa lớn quá...ông có nghe tiếng khóc ở cái cây ở ngã ba không?...khóc cả đêm tui ám ảnh không ngủ được...không có ai mà có tiếng khóc...”.

“Ukm nhóc nhà tui nghe khóc cả đêm không ngủ mặt mày sợ xanh cả lên không biết tối nay còn không?...tui sợ quá bà ơi..!”

Hần nghe mọi người nói,liền nghĩ đến nó lão đảo đi tới ngã ba tìm nó..hần hi vọng,hi vọng được gặp nó,hần biết rồi hần sẽ không mất nó,tuyệt đối không tức giận,chỉ cần nó về bên hần...muôn hần làm gì hần cũng làm!...hần nhích cơ thể mệt mỏi đi tìm nó...

Đến nơi hần gặp nó đang co ro ngồi dưới góc cây,nó đang ngủ,hần mừng rỡ chạy lại bên nó cuối cùng hần tìm ra nó rồi...tim hần vui vừa sốt,bão bối hần cả đêm mắc mưa rồi....hần đến gần nó định ôm nó vào lòng nhưng không thể hần không thể chạm vào nó...nó đang dần tan biến...hần hoảng sợ cố gắng ôm nó,nhưng nó đã tan biến hết,đôi mắt hần cay xèo,nó tan biến sao?...mãi mãi biến mất,hần không còn cơ hội sao?...hần biết rồi mà!..làm ơn hãy trở về với hần đi...hần ngồi quỳ xuống không còn đủ sức lực ngất lịm đi...

Còn nha kết bạn mik nha.!..ai mik cung chaps nhận hết..

9. Chương 9: Tan Biến

Khi một hồn ma tan biến,sẽ mãi mãi biến mất trên cõi đời này..hần được đưa vào bệnh viện,hần luôn thần thờ..ngây dại..nó bỏ hần thật rồi..mãi mãi chẳng bao giờ hần gặp lại nó nữa!..trở về nhà cái cửa thang máy,hần lại nhớ tới cô hung hăng hừ dọa,nhớ tới cái tủ lạnh cô bảo là cái nghĩa địa nhỏ,hần cười chua xót,tìm hần giờ chẳng còn gì?...hần quỳ xuống một góc,không bắt đền..hần không dám nhìn thêm gì cả?...càng nhìn hần càng nhớ nó,từ lúc nó xa hần,hần suy sụp hoàn toàn..hần nhìn thấy bức hình ghép cô ghét chưa hoàn thành..tự dưng nước mắt trào ra,phải chi thời gian quay lại..phải chi cô cho hần giải thích,phải chi...

Nước mắt hần rơi....gờ từng mảnh ghép,gờ hần thêm được ôm nó vào lòng,ngửi mùi hương quen thuộc của nó..hần nhắm mắt một hồi.. từ đó hần tự nhốt mình trong nhà im lặng..và xuất hiện dấu hiệu của bệnh tâm lý tự kỉ..

Còn nó..một hồn ma tan biến chính là kết thúc mãi mãi,nhưng nó đâu phải hồn ma..sao khi tan biến nó trở nên nhẹ bồng mong manh trong đầu nó là một màng đen hư ảo!..nó nhìn thấy hần dầm mưa cầm đồ ăn chờ nó,nó thấy hần tìm nó,..và nó nhìn thấy một cô gái nằm trên giường bệnh,không ai khác chính là nó..trong một căn phòng trắng..có rất nhiều kim tiêm....thuốc bong bắn,...từng mảng kí ức hình ảnh hiện về..làm nó nhớ lại tất cả..

Năm nó 7 tuổi nó và mẹ nó bị tai nạn giao thông mẹ nó mất sau vụ tai nạn,còn nó rơi vào hôn mê sâu..linh hồn nó không nhớ đường về luôn lang thang bên cạnh mẹ nó..cơ thể nó được cha nó chi tiền châm sóc

rất tốt giờ đã 12 năm rồi... tìm nó đau nhói,khi đã nhớ hết có một lực hút cực mạnh hút lấy nó.., sau đó mất dần ý thức ngất đi..

Khi nó tỉnh lại thì nó cảm giác rất lạ...,mọi người đang nhìn nó,họ thấy nó sao?...nó là hồn ma tan biến phải biến mất chứ?...sao giờ con người lại nhìn thấy nó...

“Con gái cuối cùng cha cũng chờ được ngày con tỉnh lại...” người đàn ông trung niên,với đôi mắt đỏ que ngấn nước vì mừng là cha nó,người đàn ông thương vợ thương con khổ tâm cả cuộc đời,cô ôm chầm lấy cha,nó nhất định bù đắp,chăm sóc cha thật tốt..không làm ông buồn nữa...

Giờ nó là con người rồi...mọi người nhìn thấy nó,..nó vui lắm!..sao khi xuất viện liền đi tìm hấn!..nó biết hấn yêu nó rồi nhất định nó không nghi ngờ nữa..nó hi vọng sẽ nhìn thấy hấn,hấn sẽ vui mừng bất ngờ cho xem....lúc đến nhà thì đóng cửa... không sao?...chắc hấn đi đâu rồi

..nó ngồi chờ mãi...hấn không về..ngày thứ hai...ngày thứ ba..ngày nào nó cũng chờ..nó nhớ hấn.còn hấn đi mất rồi.nó muốn ăn mì xào bít tết hấn làm cho nó ăn lúc trước,thích cảm giác ấm áp nữa... nó khóc nhèu lắm một mình cô đơn đi ra nghĩa địa...cuối cùng nó nhìn thấy hấn,đang ngồi tựa vào bia mộ mẹ nó không ngừng uống rượu.tinh thần hoảng toàn suy sụp,nó chạy lại nhào vào lòng hấn khóc òa lên...còn hấn thì.....

Còn nha.....

10. Chương 10: Kết Thúc

Nó gặp hấn tiêu tụy ngồi ở bia mộ mẹ nó không ngừng uống,đây là nơi nó và hấn đầu tiên gặp nhau..lúc ấy hấn vô cùng phong độ nhã nhặn,còn nó chỉ là một linh hồn lạc loài cô độc,tìm nó thất lại đau buốt,

nó nhớ hấn nhiều lắm,chạy thật nhanh nhào vào lòng hấn khóc nức..

Hấn giật mình tự nhiên có một cục bông mềm mại lao vào người khóc..ngoại trừ độ ấm ra thì vô cùng quen thuộc,mùi hương này,sự mềm mại này,chính nó đã làm hấn nhớ đến điên cuồng đây mà...

khóe mắt hấn cũng đỏ lên mừng rỡ...nó trở về bên hấn rồi,mãi mãi..hấn sẽ không để mất nó nữa..

Vùi mặt vào cổ,hít lấy mùi hương bắn nhun nhớ bấy lâu.có ai biết hấn thèm ôm nó như vậy biết là bao nhiêu không?..không có nó,hấn sống như chết,như không còn linh hồn nữa..

”Bảo bối..ngoan nín đi...anh xin lỗi...tất cả chỉ là hiểu lầm!..đừng bao giờ bỏ rơi anh nữa được không?..gương mặt hốc hác nhìn nó cầu xin,hai tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt đọng trên khóe mi của bảo bối hấn yêu nhất..

Nó gật đầu “em sẽ không nghi ngờ anh nữa!..em sẽ ngoan.. anh về nhà với em nha!..đi mà!.có được không?...”

Cô gừng gừng đưa đôi mắt to tròn đầy nước ngược nhìn hấn năn nỉ.

Hấn ôm cô vào lòng...

“Chúng ta về nhà thôi...anh sẽ làm món em thích cho em ăn,hứa mãi bên anh đi.” hấn ôm chặt nó,..hấn sẽ bảo quản nó bên hấn thật tốt.của mình hấn...

Kể từ khi nó trở về...ngày nào hấn cũng vui vẻ đi ngủ,vui vẻ thức dậy,lúc nào cũng không để nó rời hấn nữa bước,hấn sợ nó lại tan biến,lại bỏ hấn mà đi.....chiều chuộng nó vô điều kiện, nó chuyên gia không ngồi ghế mà ngồi trong lòng hấn,nghịch ngợm như cũ..hấn ôm chặt nó,chỉ mong là mãi mãi như vậy thôi.

“Anh...đau em anh ôm chặt quá!..”

cứ như thế,càng ngày hấn càng yêu nó hơn cả mạng sống của chính mình...từ lúc nó thành người ông bướm xung quanh quá nhiều hấn cần phải bảo quản nó tốt hơn mới được!..tuyệt đối không cho chúng lại gần nó.....

“Anh hôm qua á!..em thấy cái anh kia đẹp trai lắm luôn á!..anh xin cái gì thoải thoải á.mà em không biết anh mua cái đó cho em liên lạc với anh đi....” nó ngồi trong lòng hấn không ngừng nói...

Mặt hấn đánh lại...đen thui...“em dám trước mặt chồng mình nhắc tới trai đẹp còn đòi liên lạc...em tin anh vứt em ra không?..”

Cô vui vẻ..chọc anh tức giận rất vui..cô ngược đời mắt to nhìn anh..phùng hai má to ra ý bảo không tin....

“Không tin...anh vứt em ra cho xem..”.hấn buông hai tay đang ôm nó ra..

Chỉ là buông ra chút thôi nó không sợ đâu...coi ai lợi hại hơn..nó chồm qua lại vờ té....làm hấn giật mình hai tay chụp nó lại...nhưng thui không ngờ té thiệt..làm hấn xanh mặt,..

Bảo bối của hấn té rồi...ôm nó lên thì thấy nó cười hehe không sau hết chỉ là lọt xuống ghế thui...

“Em còn cười?...có đụng chỗ nào không?...có sao không?không được đâu anh...”hấn quỳnh lên xem hết chỗ này tới chỗ kia..

“Anh sợ chưa?...còn muốn vứt em nữa không?...anh mà vứt em sẽ có nhiều người tranh nhau để có em..tới đó anh đừng hối hận..”

Nó kiêu cần ghen mặt với hấn...

“Ukm...giỏi lắm!...”..hấn giận rồi,..

Nghe giọng điệu nó biết hấn giận rồi le lưỡi, bò vào lòng hấn nhún nhèo.

“em đùa thui mà cho em xin lỗi mà!” Nó cọ cọ mặt vào ngực hay tay ôm chắc hong nó..

Đáng ghét thật chứ?...hấn lại mềm lòng..ai biểu hấn yêu bảo bối tinh ranh này quá làm chi không biết nữa!..

Hai tháng..cứ như vậy hai tháng..hấn đến viện nhiêng cứu cũng mang nó theo...hấn làm..nó thì ngồi trong lòng hấn luyện thuyên với chơi game...

Nhiều người nói để nó nghịch trong lòng vậy sao mà làm...nhưng không ai biết hấn để nó ra ngoài thì nó sẽ phá banh cái viện nhiêng cứu của hấn...nó chạy lung tung rồi tầm mắt thì tâm hấn không an...nên cứ để nó trong lòng bảo quản là tốt nhất....

Đang chơi game thì điện thoại có quần cáo băng vệ sinh...nó đưa trước mặt hấn tò mò..

“Anh ơi!...cái này dùng cho con gái mà để làm gì?...”mặt hấn thoáng chút hồng..

“Em là con người rồi..em chưa có à...?..”

“Có gì vậy anh?...”mặt nó mờ mịt..

”Sao kì vậy lẽ ra phải có rồi chứ!..hấn bắt đầu lo lắng..phụ nữ có kinh nguyệt là bình thường...không có sợ là cơ thể nó ngủ quá lâu..chỉ sợ không tốt cho nó..

Hấn trực tiếp đưa nó đến bệnh viện khám..

“Bác sĩ tìm được nguyên nhân chưa vậy?...”

Ông bác sĩ cười tươi rồi..“à rồi!..cậu là chồng cô ấy à!..”

“Đúng vậy...nhưng có sao không bác sĩ..”

“Căn bệnh không thể trị..”

Tim hấn như ngừng đập không thể trị sao?...bất giác hấn nắm tay nó chắc hơn...làm sao hấn có thể mất nó chứ?..

“Cậu yên tâm nó tự hết...”

“Tự hết sao? ”

“Chín tháng mừ ngày tự hết.. ”..hấn nghe xong phần khích bẻ bóng nó lên cười không khép miệng..bảo bối của hấn mang thai con rồi!.....

Kể từ ngày biết nó có thai hẳn chăm sóc càng kĩ hơn...lên báo thẳng trang nhất..chủ tịch viện nghiên cứu trẻ...thương vợ đứng thứ hai không ai dám thứ nhất.

Hết..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-ke-em-la-gi-toi-van-yeu-em>